

P-ovou zabaveno, podala vybavovací žalobu, kterou později vzala zpět. Za tohoto zjištěného stavu věcí nemůže býti z úvah, uvedených shora ohledně automobilu, řeč o pouhém pokusu a nelze zejména mluvit o dobrovolném ustoupení obžalovaného, kdyžtě v rozsudku zjištění, takové ustoupení opodstatňující, vůbec není obsaženo. Pokud jde o případ předstíraného prodeje skladiště a dílny Aloisu G-ovi a Václavu P-ovi, je sice pravda, že obžalovaný dal později těmto dvěma svědkům podepsati prohlášení, že prodej ten se zrušuje. Leč trestný čin byl dokonán již na oko se stavším prodejem a nezrušuje nastalou již trestnost obnovení dřívějšího stavu obžalovaným. Nad to nelze u dokonáných deliktů, až na výjimky v zákoně zvláště stanovené, dovolávati se bez trestnosti z důvodu dobrovolného ustoupení od činu. Co se tkne psacího stroje, mikroskopu a šatstva, jež obžalovaný dal dopravit do bytu P-ova, nezjišťuje rozsudek, že přijetí jich odmítl a není proto stížnost oprávněna na předpokladě tom budovati. Ohledně zařízeného bytu je zjištěno, že obžalovaný dal do něho nastěhovati Aloise G-a, jenž tam bydlel od 1. listopadu 1922 do ledna 1923, a že mu při tom řekl, aby, když přijde exekuce, řekl, že byt je jeho. I tímto jednáním, předsevzatým v úmyslu, uspokojení věřitele zcela neb alespoň z části zmařiti, byl trestný čin již dokonán. Nehledě k tomu, přezírá zmateční stížnost, že nalézací soud pohlíží po skutkové stránce na celkovou činnost obžalovaného jako na jednotnou, týmž zlým úmyslem nesenou a proniknutou a týž cíl sledující, takže jednotlivé jeho počiny tvoří právnicky jeden nedílný celek, jež pro jednotnost rozhodnutí a vůle nelze rozčleňovati v jednotlivé zásahy a posuzovati je samostatně. Šlo proto v pravdě jen o pokračování v téže trestné činnosti. Toto právní stanovisko sdílí i stěžovatel, jak tomu nasvědčují jeho vývody, týkající se odvolání.

Čís. 2249.

Věc jest »svěřenou« (§ 183 tr. zák.), je-li někomu odevzdána nebo ponechána se závazkem, by ji zase vrátil nebo s ní určitým způsobem naložil.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm I 465/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 12. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvního stádia, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že tu není svěřeni a zneužití důvěry obžalovaným, jak předpokládá pojem zpronevěry. Jde prý o civilněprávní poměr podle čl. 271 obch. zák., totiž převzetí dodávky věcí, jež přejímatel k tomuto účelu teprve má opatřiti, a při němž odevzdaný peněz dlužno pokládati za zaplacení kupní ceny. Avšak v tomto směru, pokud zmateční stížnost vychází

z předpokladu, v rozsudku neobsaženého, že jde o dodávací smlouvu, při níž kupní cena zboží byla zaplacená předem, není zmateční stížnost provedena po zákonu, poněvadž doličuje hmotněprávní zmatek na podkladě libovolně sestrojeného děje, který není vzat ze zjištění prvního soudu. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný převzal od Josefa H-a 2300 K za tím účelem, by za ně nakoupil (opatřil nákup) ovoce. Toto zjištění ovšem nestačí (a v tom dlužno dáti zmateční stížnosti za pravdu), by bylo lze posouditi, zda jde o věc svěřenou čili nic. Za statek svěřený (předmět zpronevěření) dlužno pokládati takový, který byl někomu odevzdán nebo ponechán se závazkem, by jej zase vrátil, nebo aby s ním určitým způsobem naložil. Při tom není sice třeba, by to byl akt zvláštní důvěry, ale v každém případě nutno zjistiti, zda je tu poměr svěřeni, a zda porušil jej pachatel vědomě bezprávnou disposicí, odporující převzatému závazku. Bude proto povinností nalézacího soudu, by zjistil, s jakým závazkem převzal obžalovaný ony peníze a čím převzatý závazek porušil.

Čís. 2250.

Majitele podniku nezbavuje zodpovědnosti ve smyslu Šu 486 čís. 2 tr. zák. okolnost, že pověřil jeho vedením jinou osobu (manžela).

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm I 502/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. května 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle Šu 486 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatelka, že ji nelze vinit ze zaviněného úpadku obchodu, jehož vůbec nevedla a do něhož se — nemajíc odborných znalostí — nevměšovala. Pro odsuzující výrok podle Šu 486 čís. 2 tr. zák. chybí prý základní předpoklad, že obžalovaná v rozhodné době (od počátku prosince 1923 do počátku ledna 1924), do níž spadají věřitele poškozující dispoice, si byla vědoma své nezpůsobilosti platební. Kdyby i připustila, že o ní věděla, nemůže prý zodpovídati za jednání svého manžela, jímž on sám z nedbalosti věřitele poškodil. Zmateční stížnost jest provedena proti zákonu (pokud popírá, že si obžalovaná nebyla vědoma své neschopnosti platiti v rozhodné době a pokud tvrdí, že věřitele poškozující jednání předsezval její manžel sám); pokud jest správně provedena, jest bezdůvodná. Za poškození věřitelů z nedbalosti podle Šu 486 tr. zák. zodpovídá podle ustanovení Šu 486 c) odstavec druhý tr. zák. ten, kdo vede obchod jako zákonný zástupce nebo plnomocník, vedle majitele podniku. Zákon chce tímto ustanovením zabrániti, by majitel podniku se nezbavil trestní zodpovědnosti ustanovením nastrčených lidí za své zástupce a proto nařizuje výslovně, že zodpovědnost majitele podniku trvá platně vedle samo-